

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **B. S.**, zastoupený Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Praha 2, Ječná 548/7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2018, č. j. 1 Az 79/2017-37,

takto:

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2018, č. j. 1 Az 79/2017 – 37 **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 8. 2017, č. j. OAM-31/ZA-P07-K01-2016 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto orgánu k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech soudního řízení částku 13 600 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Pavla Čížinského.

Odůvodnění:

[1] Dne 4. 1. 2016 podala zákonná zástupkyně za žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Tu odůvodnila potřebou lékařské péče o žalobce, který se narodil v Praze dne 4. 11. 2015. Žalobce se narodil předčasně a je od svého narození nevidomý. Rozhodnutím ze dne 24. 8. 2017, č. j. OAM-31/ZA-P07-K01-2016, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, a to v rozsahu, ve kterém mu nebyl udělen humanitární azyl a doplňková

ochrana dle § 14a zákona o azylu. Městský soud žalobu rozsudkem ze dne 20. 11. 2018, č. j. 1 Az 79/2017-37, zamítl. V odůvodnění, s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konstatoval, že udělení humanitárního azylu je vázáno na správní uvážení, a proto na něj není právní nárok. Úvaha správního orgánu sice podléhá soudnímu přezkumu, ale jen potud, zda uvážení nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem a zda vzal v úvahu všechny skutkové okolnosti případu a zdůvodnil, jak je hodnotil. Jsou-li tyto předpoklady splněny, nelze mu vytýkat, že svého práva udělit humanitární azyl nevyužil. Městský soud se ztotožnil s posouzením žalovaného, že žalobce není v ohrožení života a jeho zdravotní stav nedosahuje vysokého standardu velice výjimečných okolností a závažných humanitárních důvodů.

[3] Pokud jde o dluh, který žalobci vznikl v souvislosti se zdravotní péčí poskytnutou v České republice, městský soud uvedl, že udělením humanitárního azylu by k jeho zániku nedošlo. Nedůvodnou shledal též námitku, že se žalovaný nedostatečně zabýval finanční a geografickou dostupností zdravotních služeb (raná péče, prostorová orientace osob s těžkým zrakovým postižením, speciálně-pedagogická péče a cílená rehabilitace) na Ukrajině. V době vydání napadeného rozhodnutí totiž podle městského soudu nebylo z lékařského hlediska jisté, jak velké bude žalobcovo postižení, tedy zda bude úplně nevidomý. Žalovaný proto vycházel z aktuální potřebné péče, což nečiní jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným nebo vykazujícím znaky libovůle. Potřebná oftamologická péče, kterou žalobce podstupuje v České republice, je dostupná i na Ukrajině. Žalobce již není hospitalizován, ale je léčen ambulantně, léky bere s ohledem na léčbu zraku, jinak prospívá dobře. Ani úvaha ohledně finanční dostupnosti péče nevykazuje znaky libovůle. Žalobcova rodina má na Ukrajině zázemí, kam se může vrátit, a jeho zákonní zástupci nemají specifické důvody, pro něž by nemohli vykonávat výdělečnou činnost. Snížení standardu zdravotní péče v zemi původu ještě nezakládá důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž by bylo možné humanitární azyl žalobci udělit.

[4] K návrhu žalobce na provedení důkazu údaji o průměrných výdělcích na Ukrajině a o cenách lékařské péče, včetně očních operací, městský soud nepřistoupil, neboť by takový důkaz nevedl k odlišným závěrům. Důkaz publikací Institutu pro zdravotní politiku a ekonomiku městský soud odmítl s tím, že žalobce neoznačil konkrétní publikaci, kterou měl na mysli. Městský soud neprovedl důkaz ani rozhodnutím Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha č. j. SCPP-7129/PH-XIII-p-68/2004, neboť se týká udělení trvalého pobytu z humanitárních důvodů a je již více než 10 let staré. Pokud jde o návrh na provedení důkazu rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 7. 2010, č. j. OAM-239/LE-05-LE19-2009, v podobném případě nepojistitelného ukrajinského dítěte, soud se ztotožnil se žalovaným, že toto rozhodnutí je založeno na již neaktuálních informacích. Žalovaný sice stručně, avšak logicky argumentoval tím, že každý případ je třeba posuzovat individuálně.

[5] Městský soud shledal nedůvodnými rovněž námitky proti neudělení doplňkové ochrany. Konstatoval, že úroveň zdravotní péče na Ukrajině nedosahuje úrovně označitelné za mučení, nelidské, či ponižující zacházení. Přestože se ukrajinské zdravotnictví potýká s ekonomickými problémy a občané si musí zdravotní péči hradit hotově, taková situace ještě nevede k závěru, že by byl žalobce v případě návratu vystaven hrozbě vážné újmy ve smyslu mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Závěrem

městský soud uvedl, že v případě, kdy z důvodu návratu žalobce na Ukrajinu dojde pouze ke snížení standardu jemu poskytované zdravotní péče, nebude podle judikatury jeho vycestování v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[6] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel označil napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, neboť se městský soud nevypořádal s návrhem na provedení důkazu rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 7. 2010, č. j. OAM-239/LE-05-LE19-2009; pouhý odkaz na zásadu individuálního posouzení každého případu a na stáří případu přitom nestačí. Stěžovateli tak bylo znemožněno prokázat precedenční povahu tohoto rozhodnutí. Žalovaný byl povinen (alespoň stručně) uvést, v čem se oba případy liší a v čem se stav ukrajinského zdravotnictví z dřívějších let liší od stavu ukrajinského zdravotnictví z doby vydání napadeného rozhodnutí.

[8] Stěžovatel rovněž nesouhlasí s odmítnutím provedení důkazu rozhodnutím Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha ze dne 31. 5. 2004, č. j. SCPP-7129/PH-XIII-p-68/2004, týkajícím se udělení trvalého pobytu z humanitárních důvodů. Názor soudu, že se jím nemusí vůbec zabývat, neboť jde již o starší věc a navíc o jiný právní institut, nemůže obstát.

[9] Podle stěžovatele je humanitární azyl též gestem lidskosti, nikoli jen nástrojem přímo řešícím určitý problém žadatele o azyl; opomenutí žalovaného se vypořádat s dluhem proto představuje chybné právní posouzení a navíc zakládá nepřezkoumatelnost, kterou soud nebyl oprávněn napravovat. Mezinárodní ochrana silně zlepšuje situaci cizince; pro stěžovatele je nepochybně lepší mít (byť se zadlužením) mezinárodní ochranu a moci žít v České republice, než (se stejným zadlužením) muset odcestovat na Ukrajinu do celkově podstatně horších životních podmínek. Přiznání humanitárního azylu by mělo vliv i na ekonomickou situaci jeho rodiny, a tím i na jeho schopnost dluh splácet.

[10] Stěžovatel považuje rovněž za chybný názor městského soudu, že se napadené rozhodnutí nemuselo zabývat dostupností služeb typu „raná péče“ či „prostorová orientace“ na Ukrajině proto, že stěžovatel tyto služby aktuálně nevyužíval, respektive nevěděl, že má jejich užívání žalovanému prokázat. Již v době vydání napadeného rozhodnutí služeb rané péče využíval; pokud žalovaný stavěl napadené rozhodnutí na tom, jaké služby stěžovatel využíval, měl tímto směrem své dokazování zaměřit. Tvrzení soudu, že stav stěžovatelova zraku nebyl ke dni vydání napadeného rozhodnutí ustálen, nemá oporu ve spise – žalovaný stěžovatelovu slepotu a praktickou absenci vyhlídky na zlepšení tohoto postižení nijak nepopíral. Žalovaný byl povinen vzít jako jednu z možností, že stěžovatel zůstane zcela nevidomým, a pro tento případ zohlednit i další specifické potřeby. V této souvislosti stěžovatel poukázal na čl. 23 Úmluvy o právech dítěte.

[11] Žalovaný se měl zabývat také finanční dostupností zdravotní péče v České republice a na Ukrajině, a také geografickou dostupností a kvalitou péče na Ukrajině. Stěžovatel upozornil, že možnost úhrady za zdravotní péči u nevidomých pacientů je zajištěna pouze v solidárním systému, který ovšem na Ukrajině nefunguje. Není přitom v možnostech rodičů stěžovatele potřebnou péči na Ukrajině hradit. Za tímto účelem stěžovatel

navrhoval i provedení důkazu statistickými údaji o průměrných výdělcích na Ukrajině a cenách lékařské péče, včetně očních operací, to však městský soud odmítl. Stěžovatel tvrdí, že situace ukrajinského zdravotnictví se od roku 2010 nezměnila, k pozvednutí úrovně pak nepřispívá ani trvající ozbrojený konflikt.

[12] Konečně stěžovatel namítá, že žalovaný nezohlednil při rozhodování čl. 6 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a nevypořádal se s otázkou nejlepšího zájmu dítěte ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva (zejména rozsudku ze dne 6. 7. 2010, *Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku*, č. 41615/07). Žalovaný ani městský soud nerespektovali tzv. „vyšší zájem dítěte“ vyplývající z čl. 24 Listiny základních práv Evropské unie.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že případ stěžovatele nepřináší žádnou novou právní otázku a ani zde nelze shledat jakýkoliv přesah zájmů stěžovatele. Kasační stížnost je tedy podle něj nepřijatelná. Pro případ, že by se Nejvyšší správní soud kasační stížností zabýval věcně, žalovaný uvedl, že rozsudek městského soudu se vypořádal se všemi stěžejními námitkami. Žalovaný odmítl argumentaci ustálenou správní praxí s poukazem na rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2010, č. j. OAM-239/LE-05-LE19-2009; jedná se jediné rozhodnutí ve zcela odlišném případě v naprosto jiném časovém období. K názoru, že se jedná o ustálenou praxi, nadto stěžovatel dospěl až v kasační stížnosti. Městský soud přezkoumatelným způsobem vysvětlil, proč neprovedl důkaz tímto rozhodnutím ani rozhodnutím cizinecké policie č. j. SCPP-7129/PH-XIII-p-68/2004. Skutečnost, že se závěry soudu stěžovatel nesouhlasí, nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. V souvislosti s námitkou nevypořádání se s dluhem, který stěžovateli vznikl, žalovaný uvedl, že humanitární azyl a ani žádný jiný druh mezinárodní ochrany rozhodně neslouží k zajištění finanční výhody. Zdůraznil také, že se v napadeném rozhodnutí zabýval dostupností aktuálně podstupované lékařské péče v České republice a konstatoval též dostupnost potřebné ambulantní oftalmologické péče v zemi původu. Úvahy do budoucnosti je třeba odmítnout, neboť není najisto postaveno, že takové důsledky vůbec nastanou. Otázkou dostupnosti potřebné péče se dostatečně zabýval i městský soud. Námitky vztahující se k porušení čl. 6 a 8 Úmluvy označil za nepřijatelné rozšíření důvodů kasační stížnosti. Soulad s mezinárodními závazky ve vztahu k zajištění práva na rodinný život žalovaný zkoumal a uzavřel, že stěžovateli nic nebrání se navrátit se svými rodiči na Ukrajinu, kde není jejich právo na soukromý život nijak ohroženo.

[14] Závěrem svého vyjádření žalovaný uvedl, že z kasační stížnosti je zřejmá snaha rodičů stěžovatele dosáhnout prostřednictvím vstupu do řízení o mezinárodní ochraně účasti ve veřejném zdravotním pojištění České republiky, neboť čelí negativnímu finančnímu dopadu v důsledku dlouhodobé hospitalizace po předčasném porodu. Takový důvod pro udělení mezinárodní ochrany však zákon nestanoví.

[15] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení důvodnosti kasačních námitek, musel se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti.

[16] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[17] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39 (citovaná rozhodnutí jsou dostupná z www.nssoud.cz), „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“ Dále Nejvyšší správní soud v tomto usnesení vyslovil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat i v případě „*pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud (...) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.*“ (zvýraznění doplněno).

[18] V nyní posuzované věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud závažným způsobem pochybil při zjišťování skutkového stavu věci, přičemž jde o pochybení natolik závažné, že mohlo vyústit ve vydání nezákonného rozsudku. Z tohoto důvodu uznal kasační stížnost za přípustnou a meritorně jí projednal.

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné namítá, že již v řízení před žalovaným navrhol provedení důkazu dvěma (staršími) správními rozhodnutími, která měla být vydána ve skutkově obdobných věcech a mohla podle stěžovatele založit na jeho straně legitimní očekávání, že i jeho azylová žádost bude posouzena stejně. Žalovaný se však obsahem svého rozhodnutí ze dne 29. 7. 2010 č. j. OAM-239/LE-05-LE19-2009, a obsahem rozhodnutí cizinecké policie č. j. SCPP-7129/PH-XIII-p-68/2004, odmítl zabývat, a to pouze s poukazem na nutnost individuálního posuzování každé žádosti a stáří těchto rozhodnutí (tj. neaktuálnost podkladů, na jejichž základě bylo tehdy rozhodováno) a v případě rozhodnutí pobytového též jinou aplikovanou úpravou; tento jeho přístup pak městský soud plně aproboval.

[20] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že způsob, jakým žalovaný odmítl navrhovaný důkaz předchozím azylovým rozhodnutím provést, neobstojí. Postup žalovaného (aprobovaný městským soudem) je výrazem apodiktického hodnocení navrženého důkazu, neboť předjímá jeho (ne)použitelnost na projednávanou věc, aniž by jej provedl a aniž by takový postup odůvodnil tím, že (i) jde o důkaz nadbytečný, neboť skutkový stav věci je již dostatečně prokázán, nebo proto, že (ii) jde o důkaz, který ze své podstaty nemá žádnou vypovídací hodnotu, či (iii) jde o důkaz, který nemůže přispět k objasnění skutkového stavu dané konkrétní věci. Postup žalovaného (potažmo následně městského soudu) se opírá pouze o velký časový odstup odkazovaného rozhodnutí od doby rozhodování v této věci. Tento náhled jistě nelze *a priori* označit za nesprávný, musel by však být založen na posouzení důvodů, na nichž stojí dřívější rozhodnutí a jejich konfrontací s případnou

změnou aktuálních skutkových okolností oproti těm, v nichž se nacházeli žadatelé o mezinárodní ochranu v situacích srovnatelných se situací stěžovatele, případně se změnou rozhodovací praxe žalovaného v těchto typových případech. Bez provedení takového hodnocení nelze vyloučit, že by stěžovatelem navrhovaný důkaz mohl vést k vydání odlišného rozhodnutí, jak to má na mysli usnesení tohoto soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39 (viz bod [17] tohoto odůvodnění). Toto pochybení žalovaného sice nenastoluje otázku legitimního očekávání stěžovatele (jak nesprávně dovozuje v kasační stížnosti), neboť jediné rozhodnutí nemůže ze své podstaty založit ustálenou správní praxi (k výkladu tohoto pojmu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132), navozuje však možnost porušení zákazu libovůle při rozhodování žalovaného. Jde přitom o pochybení, které může mít z hlediska posouzení azylové žádosti stěžovatele zásadní význam; proto rozhodnutí žalovaného nemůže z pohledu zákona obstát a logicky nemůže obstát ani následně vydaný rozsudek městského soudu, který postup žalovaného bez jakýchkoliv výhrad aproboval.

[21] Městskému soudu i žalovanému lze naopak přisvědčit v tom, že odkaz žalovaného na správní rozhodnutí vydané ve věci rozhodování o pobytu jiné osoby, nacházející se v podobné situaci jako stěžovatel, (v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky) nebylo třeba provádět s ohledem na odlišné účely pobytového a azylového řízení a rozdílnost aplikované právní úpravy.

[22] Jakkoli nelze za dané situace předjímat, co bude zjištěno z rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2010 č. j. OAM-239/LE-05-LE19-2009, a jak budou tato zjištění žalovaným hodnocena, Nejvyšší správní soud považuje za možné a potřebné, vyslovit se i k dalším kasačním námitkám, které se týkají stěžovatelem rozporovaného způsobu zjišťování a hodnocení skutkového stavu věci žalovaným (aprobovaného městským soudem). Nejvyšší správní soud má především za to, že se žalovaný dostatečně vypořádal s otázkou finanční i geografické dostupnosti potřebné zdravotní péče na Ukrajině, i dluhu stěžovatele vůči zdravotnickému zařízení, přičemž se v tomto směru přiléhavě opřel i o ustálenou judikaturu zdejšího soudu k této problematice. Konkrétně lze odkázat na rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, z něhož se podává, že smyslem institutu humanitárního azylu je, „aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně 'nehumánní' azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“ Je zřejmé, že podle citovaného rozsudku nemá žadatel subjektivní právo na azyl z humanitárních důvodů a posouzení důvodů žádosti je výlučně otázkou správního uvážení rozhodujícího správního orgánu. Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického právního státu. V tomto směru lze konstatovat, že i městský soud správně odkazuje na ustálenou judikaturu zdejšího soudu, podle níž soud rozhodnutí správního orgánu přezkoumává pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných

procesních předpisů (viz rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, shodně též rozsudek ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 36/2005-48).

[23] Městskému soud lze přisvědčit rovněž v tom, jak se vypořádal s otázkou posouzení úrovně zdravotnictví na Ukrajině, kdy vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007-69. Lze dodat, že problematikou úrovně zdravotnických služeb v zemích původu žadatelů o mezinárodní ochranu se zabývala i další judikatura tohoto soudu. Například v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005-68, zdejší soud dospěl k závěru, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Úroveň zdravotnictví v České republice je zpravidla vyšší než v zemích, ze kterých přicházejí žadatelé o mezinárodní ochranu, a to včetně Ukrajiny. Tato skutečnost však sama o sobě jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany nepostačuje (srov. usnesení tohoto soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 6 Azs 368/2017-37).

[24] Lze uzavřít, že i přesto, že žalovaný a městský soud principiálně správně uvážili o způsobu, jakým azylový orgán hodnotí podmínky pro udělení humanitárního azylu a o rozsahu soudního přezkumu těchto úvah, a rovněž přezkoumatelně a v souladu s ustálenou judikaturou tohoto soudu vyhodnotili otázku dostupnosti zdravotnických služeb na Ukrajině, jež bude stěžovatel pravděpodobně v budoucnosti (s ohledem na svůj dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav) v případě neudělení mezinárodní ochrany využívat, rozsudek městského soudu ani rozhodnutí žalovaného z hlediska zákona neobstojí. Jak již bylo uvedeno, bylo povinností žalovaného provést důkaz stěžovatelem odkazovaným azylovým rozhodnutím z roku 2010 a vypořádat se s tím, zda (i) toto rozhodnutí bylo vydáno na obdobném skutkovém základě jako v nyní posuzované věci a (je-li tomu tak) následně (ii) uvážít, zda ve věci stěžovatele existují relevantní důvody posoudit jeho azylovou žádost odlišně. Pouze takový postup vyloučí možnost libovůle žalovaného při rozhodování skutkově obdobných případů v situaci, kdy jeho rozhodnutí závisí primárně na aplikaci široce koncipovaného správního uvážení, jak bylo vyloženo výše. Jelikož žalovaný této své povinnosti nedostál a městský soud jeho chybný postup aproboval, Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než pro naplnění kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušit (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.); za situace, kdy by městský soud při respektování shora vysloveného právního názoru neměl jinou možnost, než rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, zrušil kasační soud z důvodu procesní ekonomie postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) věty před středníkem s. ř. s. rovněž rozhodnutí žalovaného, kterému věc vrací k dalšímu řízení. Žalovaný je v průběhu dalšího řízení vázán právním názorem o nutnosti provést stěžovatelem navrhaný důkaz a vyhodnotit jeho možné dopady na věc nyní projednávanou [§ 78 odst. 5 s. ř. s., za použití § 110 odst. 2 písm. a) věty za středníkem s. ř. s.].

[25] Jelikož se řízení před správními soudy tímto rozsudkem končí, je povinností kasačního soudu rozhodnout též o nákladech celého soudního řízení. Jelikož byl stěžovatel z procesního hlediska úspěšný (jím napadené správní rozhodnutí bylo zrušeno), náleží mu v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu řízení před správními soudy. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou zástupce stěžovatele za poskytnuté 4 úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast u jednání před krajským soudem a podání kasační stížnosti) podle

§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Přiznána byla též náhrada hotových výdajů zástupce, která činí dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve všech případech 300 Kč za jeden úkon. Celkem tak náklady zastoupení tvoří částka 13.600 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu